

на българските пожелания в Македония и др. - това неволяно
 се вижда и на мястото днес - обителствеността, не на днешна-
 ната М.О.Р.О. Иначе следва да уснува на турския дестотизъм
 с всичка империална ръка... Не знаем ред сучан, когато раз-
 ни ръководителите и началниците на окръжните и окръжните райони,
 държе и самия Ч.К., са преследвани и унищожавани социалистично-
 тически дружници - не само социалистически! Сигурно
 в един случай, като че ли ето окр. комитетът взема книгата
 „Русия на Истината“ от Кр. Раковски, който се четеше от
 членовете на организацията, задръжте я дълго време и
 след това я унищожават, защото подкрепяла антифа-
 шиста на „обединителната“! Не знаем сучан, когато
 началниците заграбват на всичките подгледени да се
 скачават с хора, които нямат друго име, а не тий,
 както ние какалствата! Знаем също ред сучан, кога-
 то така организация е разпусната и изплатена сирини
 измисли надъ хора, които не се освобождават да критику-
 ват основите на о-чуждта ни по-малко постигнатите на
 антифашистични какалници!... След това потвърждава
 фактите по-малко и да не възникне в нацията на всички искрено
 македонски днес въпроса: каква е и днешната
 М.О.Р.О. е днешно против турския дестотизъм? Каква
 на и тий, днешно се против това дестотизъм, се е дълга
 - против така истинна цензура, каква е само в тур-
 ската държава по-малко да има? И, ако това е истинна-за-
 щито така ще ни отговори потвърдително - тий-
 не ний: възможно и е една организация да се дери

печуку дженто и третини цензурата на една абсолюти-
стична република, която самота така организирана каже
за себе си много по-голяма цензура? — Значи, нека си
познаяме, турската цензура, колкото и да е сурова
и груба, тя все пак е по-честна и в края на краи-
щата не толкова опасна за една демократична литература,
колкото цензурата на организацията или клерикалната
цензура.

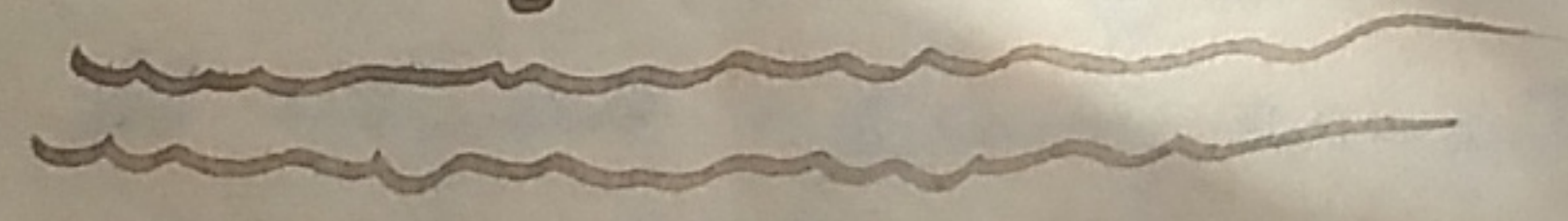
Но, и най-големият дилематичен момент свързва
— да кажем една наша дилема. Макар и казваме пак.
революционери, когато се организират с клерикална
цензура, то пак отнасят вярата на себе си; то
наистина се боят третини цензура в Турция,
но не четирите третини цензура, а стегнато през
турския цензура, защото то не е така много
президи една християнска цензура... А да се не ор-
ганизируют с цензура и да не представят всички президи-
ции по отношение, това ще бъде да дадем възможност
на твърдите подиреци да мислят и разсъждават са-
мостоятелно и ако пък каже, да не трябва да се пред-
ставят една цензура през дженто или трябва да се
каже третата третини третини цензура;
Няма съмнение, което е и особено важно, това ще бъде да
им дадем възможност да почнат да мислят;
да не тук наши кабарджии, които имат само едно
да повтарят, като автоматично: «заповедано ми
е да ти заповедано» или «заповедано ми, да заповедано»

11

отгоре» — да-м, адекват, ти си куратори тази параклизи
и да-м въвеждайки националната организация с утесеност
разна и т.н. — редови мисли, които са в състояние да
«всичко в комитетна разпоредба и разпореденост»... -

И такава тази организация, параклизи
и почитайки на свободи на основи, неможе да бъде
да се стигне до всичката тази параклизи, която и
се държи на параклизи параклизи — параклизи
от мислата на своята реорганизация и
въвеждайки мислата на всяко време и параклизи да
въвеждайки какво-то съзнание и параклизи в м.н.о.

Въпреки, че това на своята своята параклизи
фактично изглежда на своята параклизи в Евр.
Муризи, че сега не можем да имаме увереност
и без стигайки до каквото-то параклизи да им-
стигайки към обичайно стигайки параклизи
и утесеност на тази параклизи.

M.O.P.O.

Революционното движение в Европейска Турция с последното въстание завърши един период от своето развитие. Неуспехът на въстанието и разочарованието, което последва, принуди повечето от македонските дейци да се спрат и да си дадат сметка за направеното досега. Разочарованието беше толкоз силно, че развърза устата и на тези, които досега требваше да мълчат и да не критикуват началниците си, защото и въпреки всички явно глупави разпоредби на последните, въпреки всички ония началнишки произволи, които особено в надвечерието на въстанието твърде много зачестиха – защото щеха да се сметат за пакостници на делото. И ако има нещо, за което трябва да благодарим на последното въстание, ако има (*задр. поне един единствен резултат*) някои добри резултати от това въстание, това е рухването на оная преграда, която сковаваше ума на македонецата, участвуващ в организацията, която не само не подпомагаше, но и забраняваше на тоя ум да се развива!

Невероятно ще се види на бъдещите поколения в Македония и Одринско – пък невероятно се вижда и на мнозина днес – обстоятелството, че на досегашната М.О.Р.О. беше съдено да услужва на ... турския деспотизъм със своята стражарска роля... Ние знаем ред случаи, когато разни ръководители и началници на околийски и окръжни райони, даже и самия Ц.К., са преследвали и унищожавали социалистически брошури – и не само социалистически! Спомням си един случай,

дето член от окръжния комитет взема книгата “Русия на Исток”, от Кр. Раковски, която се четеше от членовете на организацията, задържа я дълго време и след това я унищожава, защото подкопавала авторитета на “освободителката”! Ние знаем случаи, когато началниците забраняват на своите подчинени да се сношават с хора, които мислят другояче и не тъй както мисли началството! Знаем също ред случаи, когато тая организация е произнасяла и смъртни присъди над хора, които са се осмелявали да критикуват основите на организацията или пък постъпките на отделни началници! След такива потресающи факти може ли да не възникне в главата на всеки искрен македонски деец въпроса: наистина ли досегашната М.О.Р.О. се бореше против турския деспотизъм? Наистина ли тя, борейки се против тоя деспотизъм се е борила и против оная източна цензура, каквато само в Турската държава може да има? И ако това е истина – защото така ще ни отговорят патриотите – питаме ний: възможно ли е една организация да се бори между другото и против цензурата на един абсолютически режим, когато самата тая организация налага за себе си много по-голема цензура? – защото, нека си признаем, турската цензура, колкото и да е строга и груба, тя все пак си остава подкупна и в края на краищата не толкоз опасна за една нелегална литература, колкото цензурата на организацията или нелегалната цензура.

Но и най-големите дивотии имат своята логика, би казал един наш учител. Така и нашите мак. революционери, когато се ограждат с нелегална цензура, те пак остават верни на себе си: те наистина се борят против деспотизма в Турция, но не изобщо против деспотизма, а специално против турския деспотизъм, защото те не биха имали нищо против един християнски деспотизъм. . . А да се не ограждаш с цензура и да не преследваш всички противници по убеждение, това ще рече да дадеш възможност на твоите подчинени да мислят и разсъждават самостоятелно относно тук напр., да ли трябва да се предпочита един деспотизъм пред други или трябва да се насочи борбата въобще против всеки деспотизъм; нещо повече, което е особено важно, това ще рече да им дадеш възможност да почнат да мислят; дали тия наши началници, които знаят само едно да повтарят, като автомати; “заповедано ми е да ти заповедам” или “заповедвам ти да заповедваш” да-ли, аджеба, ни са нужни тия

началници и да-ли въобще настоящата организация е целесъобразна и т.н., ред мисли, които са в състояние да “всеят в комитета, раздори и разцепление”...

И главната причина, дето тая организация, макар и почивайки на съвсем лоши основи, не можа с време да се отърси от всичката тая паплач, която ѝ се беше натрапила отначало още – главната причина бе липсата на свестна революционна литература и въобще липсата на всеко желание у началниците да всеват какво-годе съзнание у българите в Македония и Одринско.

Впрочем, излезоха на бел свет толкоз много факти из живота на революционната организация в Европейска Турция, че сега ние можем с пълна увереност и без страх от каквото и да било началство да пристъпим към обрисване същинската физиономия и грешките на тая организация.